

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔

ความจริงที่โหน ปิดบังญาณหยั่งทราบไม่ได้

ท่านพระครูวิโรจน์ท่านมาจากปราจีนนะ ลงเครื่องบินเมื่อเช้านี้มา ท่านกำลังฉัน
จังหัน ท่านอยู่วัดพุทธาจารโ พ้าหญิงท่านเสด็จบ่อยไปพักภาวนาที่นั่น เราไปกรุงเทพ
เที่ยวที่แล้วนี้เราตั้งไปดูโดยเฉพาะไปสถานที่นี้ เพราะวันไปเทศน์ที่ปราจีนไม่มีเวลาพอ
คราวนี้พอฉันเสร็จแล้วออกจากสวนแสงธรรมไปเลยไม่ให้ใครทราบ ปุบเข้าถึงเลย ไปดู
สถานที่ต่าง ๆ เหมาะดี ท่านปรึกษาเราเกี่ยวกับเรื่องที่จะสร้างที่ประทับให้ภาวนา
สะดวก ท่านพาเราไปดูสถานที่นั้นด้วย เราดูว่าเหมาะสมดี ทำเลอยู่ทางนี้ ท่านก็ไปพัก
อยู่ทางนั้น ศาลาอยู่ทางนี้ ที่นี้ที่จะจัดถวายท่านใหม่นี้อ้อมไปนี้หน่อย มีสระน้ำอยู่ทาง
นั้น แล้วสร้างที่ประทับทางนั้นละ เหมาะดีแล้ว เราไปดู เออ เหมาะดีอยู่ เป็นเอกเทศ
อากาศก็ดี ก็อาจจะเริ่มละที่นี้

ท่านพระครูนี้จะเริ่มสร้างที่พักภาวนาให้ฟ้าหญิงเล็ก ที่เหมาะสมดี ท่านจะ
ประทับภาวนาพักแรมที่นั่น ภาวนาที่นั่น เราไปเราให้พระครูเปิดดูหมดเลยห้องประทับ
ห้องพักอะไร ๆ ออกจากนี้ก็ทางจงกรม ดูหมดเลย เราสั่งท่านพระครูไว้ให้ทูลฟ้าหญิง
เล็กด้วยนะ หลวงพ่อท่านเข้าไปดูหมดแล้ว ถ้าพูดกับพวกเรานี้ก็บอกว่า หมอนฟุ้งเริ่ม
ฝ่อ ๆ ยังไม่ขาด ถ้าเป็นพวกเราจะเอาแบบนี้ นี่พุทธธรรมดาพูดถึงเสียถึงหมอน พวก
เสียพวกหมอนพอเริ่มฝ่อ ๆ ยังไม่ขาด

พุทธาจารโนี้หมายถึงท่านอาจารย์สิมนะ ท่านอาจารย์สิมท่านมาพักที่นั่น น่าจะ
เป็น ก็เลยเอานั่นเป็นเครื่องหมาย วัดพุทธาจารโ ดืออยู่เป็นภูเขา เหมาะ เราไปดูแล้ว
ล่งดีดี ไม่ว่าไปที่ไหนจะชอกแซกนะเรา ไม่มีใครเกินละเรื่องชอกแซก ถ้าเป็นวัดป่า
โอย์ เอาจริง ๆ นะ แต่อย่างวัดบ้านธรรมดานี้ก็ไม่ค่อยเท่าไร ไม่ค่อยไปละถ้าเป็นวัด
บ้าน ถ้าเป็นวัดป่านี้เราชอกแซกทุกชอกทุกมุมไปเลย ดูหมดเลย ดูเรื่องของพระ ผล
งานหรืองานที่แสดงออกเหล่านี้ออกจากพระ ดูอันนั้นไม่ต้องมาดูหัวใจพระก็ได้ ดูนี้
อ่านข้างนอกอ่านทั้งข้างใน สถานที่ใดไปถ้าเป็นพระนักภาวนาเข้าไปปีบมองเห็นรู้ทันที
เลย ข้างนอกไม่ได้ถือสำคัญยิ่งกว่าบริเวณที่ท่านอยู่เป็นยังไง ๆ ทางจงกรม สำคัญตรง
นั้น จะเข้าดูทางจงกรมก่อนอื่น

เพราะฉะนั้นจึงได้ดูได้ดำพระเณร มั่นอดไม่ไหวบางที่ก็โวกวากเอาบ้างซิ คือมอง
ไปโหนมันบอกผลงาน ๆ แห่งความเลว แห่งความเชื่อซ่าไม่เอาโหน ๆ ของสติของ
ปัญญา มันบอกอยู่ทุกแห่งทุกมุม ไม่ต้องไปหาดูดับพระ โหนให้ผมดูดับหน่อยไม่ต้องก็
ได้ ดูท่านนี้รู้แล้วจะว่าไป โหน ๆ มันอ่านกิริยาอาการเหล่านี้ที่แสดงออก ออก

จากหัวใจ ๆ ดูนั่นบีบเข้าใจทันที ๆ ความรอบคอบไม่รอบคอบ ความละเอียดลออชู้ ๆ ชี้ ๆ มันจะบอกในตัวของมันหมดเลย เป็นอย่างนั้นนะ

จึงได้พูดเสมออย่างกุกุเราไม่ให้เข้าไปยุ่งนะ คือมันขวางตาทันทีเลย เราเข้าไปองค์ไหนที่เข้าไปจัดทำช้อวตฺรนี้ อย่างมากไม่เลย ๒ องค์ สำหรับกุกุเราที่ไปเกี่ยวข้องกับเรา มีเท่านั้น ก็มีผู้ไปจัดยาให้ตอนเช้าตอนเย็น นี่อันหนึ่ง มีผู้ไปคอยเซ็ดอะไร ๆ ตอนเราไม่อยู่ สององค์เท่านั้นไม่ให้มาก พอดูได้ดูกันไป นอกนั้นไม่ให้เข้าไปยุ่ง ไปก็ขวางทันทีเลย ขวางทันที ๆ จนกระทั่งถึงได้ออกอุทานในใจ โอ้ย นี่มาภาวนายังไง สติสตั้งไม่มีเลย ปัญญาความแยกคายอะไรเหล่านี้ไม่มีประจำเลย ไม่มีแฝงเลย มีแต่ความเชื่อ ๆ ซ่า ๆ และไม่เอาไหน บอกตลอดเวลา เพราะฉะนั้นเราถึงไม่ให้เข้าไปกุกุเรา มันบอกตลอด แพล็บปู้รูแล้ว นอกจากไม่พูดเฉย ๆ ถ้าหากธรรมดาก็ซังไว้แล้วในนี้ เผาในนี้ แต่เรามันไม่เผา ถึงทราบเรื่องพระเรื่องเณรผู้เกี่ยวข้องกับเรา เพราะอยู่ในวงของการแนะนำสั่งสอนรับผิดชอบของเรา เราต้องดูทุกอย่าง

อย่างไรข้างในนี้เหมือนกันเราไม่ได้ไปคุยกับใครนะ เราไปเรื่องของเรา ส่วนมากดูสัตว์สงสารสัตว์มากนะ ตาจึงจ้องแต่สัตว์ ไปที่ไหน สงสาร ยัวเหี้ย ๆ ไปกองอยู่นั้นหมด เมื่อกันเห็นใครอาบน้ำให้อัหมีอยู่ เราว่าจะเอาค้อนปาเข้าไปตรงนั้น เมื่อกันนั้นเราเดินเข้าไปนั้น เดินออกมาเห็นกำลังอาบน้ำให้อัหมี อัหมีของเป็นตัวเท่า มันคงจะอิจฉากัน คนหนึ่งอาบน้ำให้อัหมี อัหมีก็ โถ เฉย ผึ่งใหญ่ นะ ทำใหญ่ นะ อัหมี พอเขาอาบน้ำให้ ได้บอຍมาจากไหนไม่รู้มาอาบน้ำให้เมื่อกันนี้ อัหมีก็ผึ่งผายใหญ่ ที่นี้ อัหมีของก็เท่า คงอิจฉากัน ทำไมเราไม่เห็นอาบน้ำให้จะว่างั้น

เราเดินดู โถ อัหมีทำไมมึงมาอาบน้ำอยู่นี้ มันถึงแอบเข้ามาเรื่อย เราเดินจงกรมมันมันเข้าไปเรื่อยนะ อัหมีนะ มันเดินไปนั้นทำใหญ่เสียด้วย เดินจงกรมนี้ไม่สนใจกับเรานะ เดินจากเราเท่านั้นแหละ ไปที่อื่นไม่ไป ฉากเรา มันหยอกเล่นลึกลับ ๆ ของมัน ทำของมันเอง มึงฉากมาอะไรอัหมี จับหลังตีปั๊บเฉยเลยนะไปเลย ไม่ได้สนใจไม่มองดูเราเลย โห มึงทำใหญ่จริง ๆ หมาตัวนี้นิสัยอย่างนั้น แต่เวลาจะถูกตีนี้หมอบนะ เวลาถูกตีหมอบ ไม่แง ๆ ง่า ๆ แอ่ ๆ ซ่า ๆ ใส่เจ้าของนะ ตีนี้หมอบตลอดเลย เอาละตีปานนั้น แสดงว่าเขายอมแล้วเราบอกพระให้หยุดตีเขา ตีแล้วหมอบเลย บอกว่าเขายอมแล้ว เขาเห็นโทษแล้ว ปล่อย

ไอ้ผู้ตีมันก็แบบเชื่อ ๆ ซ่า ๆ นะ ตีไม่ได้ตีด้วยสติปัญญาเนี่ยะ นี่ดูทุกอย่างก็ยังไม่บอกแล้ว ไม่ใช่คุณนะ นอกจากไม่พูดเฉย ๆ ตั้งแต่ตีหมากรู้ ตีฉลาดหรือตีโง่ จึงบอกว่านี้เขาลงแล้วเขายอมแล้วให้หยุด เขายอมเลย ตีลงไปเท่าไรเขายังหมอบลง ทางนี้ยังกระหน่ำลงไป เราอยากจะกระหน่ำพระอีกทีหนึ่งนะ มันตียังไงตีหมา เราฟาดพระอีกที

หนึ่งพอดีกัน เหมาะกันนะ ใครจะเก่งกว่าเรามาก เออ มาดีหลังเรา เรายอมให้ตีเลย เรา ฟาดพระ พระฟาดหมา เข้าใจไหม หมามอบ พระยังไม่ยอมยังตีอยู่เรื่อย บอกให้หยุด ถ้าเป็นธรรมดาที่ดีพระ ถ้าว่าใครฉลาดกว่าเราให้ตีหลังเรามากก็ได้ เรายอมให้ตีเลย เรา หาเหตุผลนี้เราไม่ได้หาอะไร หาเหตุผลทั้งนั้น

เรื่องกิเลสเรื่องมานะทิฐิหรืออะไร เยอหยิ่งหรือถือว่าเราใหญ่กว่าเพื่อนเราไม่มี มีแต่ธรรมล้วน ๆ ออกตลอดเวลา เราไม่ได้มีความรู้สึกที่เราอยู่ที่นี้เราเป็นหัวหน้า เรา เป็นผู้ใหญ่กว่าเพื่อน เราไม่เคยมี มีแต่ธรรมล้วน ๆ ครอบอยู่ตลอดเวลาไปไหน ควรว่ายังงั้นไปเลยตามธรรม ๆ ไปอย่างนั้น จึงว่าอกจะแตกอยู่กับพระนี่นะ โห ความ เชื้อชา จนคิดว่ามาแก้กิเลสแก้ยังงั้น ไม่เอาสติปัญญาแก้ แก้อะไร นอกจากสติปัญญา หนุนด้วยความเพียรแล้วไม่มีทาง นั่นมันบอกอยู่ในนั้นเสร็จเลย ทำอะไรลงไปนี่สติ ปัญญาไม่ค่อยมีและไม่มี สักแต่ทำไป ๆ อย่างนั้น นี่ชิมันไม่ได้ใช้ความคิดความอ่าน อะไรเลย

อะไรจะฉลาดแหลมคมยิ่งกว่ากิเลส ให้ขึ้นเวทีพีดกันเสียก่อนถึงได้รู้ความฉลาด แหลมคมของมัน ไม่มีอะไรเหนือธรรม ถ้าลงธรรมจับเข้าไปแล้วจับได้เป็นระยะ ๆ ฆ่า ได้ไปเรื่อย ๆ ถ้าหากไม่มีธรรมแล้วหมอบเลยละ กิเลสตีเอาหมอบ ๆ เลย ไปที่ไหนไม่ได้ไปเลย ๆ ยังบอกแล้ว ไปมีเหตุมีผลทุกอย่าง ไม่ได้ไปแบบ พุดไม่ใช่คุณนะ ไม่ได้แบบเชื่อ ๆ ซ่า ๆ เพราะฉะนั้นเวลาเข้าไปใครจึงมายุ่งไม่ได้ ไม่ให้ใครมายุ่งนะ เดินไป ธรรมดาเฉยไปเลย ดูนั้นดูนี่อะไรควรจะแนะนำก็แนะนำ ควรจะเตือนก็เตือน อันไหนที่ควร เตือน –เตือนไปเรื่อย ๆ ที่เห็นไม่เหมาะสมตรงไหนก็เตือนไป ๆ ส่วนมากจะดูสัตว์ ออกจากนั้นก็จ้องสัตว์ละที่นี้ เพราะสัตว์มันขี้ขี้เต็มอยู่ในนั้น ไปกองอยู่ในนั้น พวก ไก่

เราก็อ่าที่นี้มาก เข้าไปที่นั่นสู้นางนั้นไม่ได้เลยนะ มากจริง ๆ ดูสัตว์ ถ้าธรรมดา แล้วนะ เวลาเข้าไปเราจะเอาหนังสือติดไปพร้อม ตัวไหนมันทะเล้ง เอาหนังสือติดฟาด มันหลงทิศไปซี แต่นี้เราไม่ทำเขาจะว่าหลงตานี้เป็นบ้าไป เราไม่ได้เป็นบ้า เราฝึกสัตว์ ไม่ให้รังแกกัน เราเดินจงกรมอยู่นี้สัตว์มารังแกกันไม่ได้ ตัวไหนไล่ตีขนาบตัวนั้นเลย หลงทิศไปเลย เอาอย่างนั้นละ ครอบอกกระแดะเหล่านี้มาไล่กัดกันกับเรานี้ไม่ได้นะ บาง ที่ไล่กัดกันตกมานี้ขนาบใหญ่ ไปคนละทิศเลย สู้ง่อกขนาดนี้เทรอ มันไล่อยู่ข้างบนมัน ไม่ได้กลัวเรา ไล่กัดกันแล้วตกลงมาต่อหน้าเรา ไล่ขนาบอีกตกคนละทิศไปเลย หยอก มันเท่านั้นละไม่ใช่อะไร เล่นกับมัน ทำท่าขูอย่างนั้นอย่างนี้ ในใจไม่ได้เป็น มีแต่รักมีแต่ เมตตาสัตว์นะ หยอกกับมันไปอย่างนั้น เดินจงกรมไปเห็นสัตว์ตัวไหนจ้อดู ดูทุกอย่าง

นะนั่น เดินไปเห็นสัตว์ เดินจงกรมก็เดินไปอย่างนั้นแหละ จ้องดู เป็นอย่างนั้นนะ เล่นกับกิ้งก่งกิ้งก่าไป จิตอยู่ในนั้นหลักใหญ่

พระเข้าไปเกี่ยวข้องกับเราอย่างมากก็เพียงสององค์เท่านั้น แล้วเวลาเราอยู่ไม่ให้ไปยุ่งด้วยนะ ต้องไปเวลาเราไม่อยู่ นอกจากจำเป็นจริง ๆ ตอนเช้าบางที่เราออกเข้าบ้างสายบ้าง พระก็ไปอะไรทำข้างนอก ทำเสร็จแล้วเราค่อยออกมาก็มึ บางที่เราออกมาในระยษะนั้นก็มิ อันนี้เอาแน่ไม่ได้ พระก็ทำของท่านเฉพาะ ๆ แล้วก็เสียบ ไปเลย ๆ ไม่ให้มายุ่งกับเรานะ เราไม่ชอบยุ่งอะไรทั้งนั้น

อยู่กุฎิก็ไม่มีใครยุ่งอะไรกับเราได้นะ ไปไหนไม่ยุ่งได้นะ ไม่ให้ยุ่ง เราไม่ชอบยุ่งกับอะไรกับใครทั้งนั้น อารมณ์อันเดียวเท่านั้นไม่ยุ่งกับอะไรเลย พูดให้มันเต็มยศก็คือโลกอันนี้มันว่างไปหมดแล้วจะให้อะไรมายุ่ง อะไรมาผ่าน ถ้าพูดภาษาโลกเขาเรียกว่าราคาญ นั่นละธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่คุ่นกับใคร เป็นกิริยาแบบโลกก็ตามแต่อันหนึ่งไม่ใช่ แน่ะ มันเป็นอย่างนั้น ที่จะใช้แบบโลกก็มี แต่เรื่องธรรมชาตินั้น เรียกว่าไม่เคลื่อนไหวจากหลักความจริงที่ตายตัว ๆ เลย เป็นหลักธรรมชาติของมัน มีการเปลี่ยนแปลงอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี กฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไปยุ่งไม่ได้เลย จึงเรียกว่านอกสมมุติชิ สมมุติก็ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ครอบไว้หมด เรียกว่าสมมุติ ส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จะครอบไปหมดเลย ธรรมชาตินั้นไม่มีทาง นั่นละที่ว่านิพพานเที่ยง อะไรเที่ยง หัวใจเที่ยงเท่านั้นไม่ถามหานิพพาน ถามหาทำไม

เราอยากให้ผู้บำเพ็ญภาวนาได้ดูหัวใจบ้างมันเป็นยังไง เราพูดให้ฟังหมดนะ พูดนี้เพื่อเป็นคติเตือนใจแก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหา ถึงขนาดที่ว่านั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา ลูกลีเลสไม่ได้ เราก้เอาจมาเล่าให้ฟัง เล่าหาอะไร นี่เวลามันโง่มันอ่อน กิเลสกำลังมากมันเป็นอย่างนี้ ตั้งสติไม่อยู่เลย ถึงขนาดงตัวเอง ทือ มันมาทำความเพียรยังงี้ มันทำความเพียรอะไร ตั้งพับลัมพร้อมเลยนะ ไม่ได้ตั้งเพียรนะสติ นี่เวลากิเลสมันเชื่อมมันเชื่อมขนาดนั้น เชี่ยวจัดจริง ๆ ถึงขนาดตั้งสติพับลัมพร้อมเลย ตั้งทำอยู่บนภูเขานะ สุดท้ายก็น้ำตาร่วง ทีนี้ถึงกุถึงมึงนะ โถ สิมเมื่อไร ไม่สิมนะ สด ๆ ร้อน ๆ โถ มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวเหรอ ถึงขนาดนั้นนะ น้ำตาร่วงบนภูเขา โถ มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวเหรอ

เอาละ วังนั้นนะ บทตตลีนกัน ยังงี้มึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้ภูถอยภูไม่ถอย แล้วก็ไปหาครูบาอาจารย์ละ ไปฝึกซ้อมมาใหม่ พ่อแม่ครูจารย์มันนี้เป็นโรงงานใหญ่ ลูกลีเลสไม่ได้กลับมาฝึกซ้อมแล้วไปอีก ฝึกอีกหงายหมามาอีก โอ้ย หงายหมาไม่ทราบว่ากี้หงายนะ แล้วต่อไปก็ค่อยหงายแมวขึ้น มีตบได้บ้างนะ ถึงลัมทั้งหงายก็ตบได้ นั้นเห็นใหม่ฝึกเข้า ๆ จากนั้นก็ชัดกัน พอได้ทีก็ชัดใหญ่เลย ต้องขออภัยจนขนาดกันแตก นี้ละความมุมนะ ความเคียดแค้นให้กิเลสนี้เป็นธรรมล่วน ๆ เลย

เราอย่าเข้าใจว่าความโกรธความเคียดแค้นนี้จะ เป็นกิเลสทั่ว ๆ ไป ไม่ได้เป็น ต้องแยกออกมาจากภาคปฏิบัติของตัวเองถึงรู้แน่ เราจะไปหาดูในคัมภีร์ไม่เห็น เราก็ เรียนเหมือนกัน ที่ว่าความโกรธเป็นกิเลส ความโลภเป็นกิเลส อะไร ๆ เป็นกิเลสไปหมดเลย แต่เวลามาปฏิบัติขึ้นเวทีมันแยกแยะกันเอง ความโกรธให้กิเลสนี้โกรธเท่าไร เรื่องความพากความเพียร ความมุนานะนี้ยิ่งแข็งแกร่งเที่ยว เป็นอย่างนั้นนะ โกรธเท่าไรความเพียรยิ่งหนัก แล้วฟาดกิเลสให้เห็นต่อหน้าต่อตา ความโกรธประเภทนี้เป็น ความโกรธเป็นธรรม ปราบกิเลสได้ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ ความโกรธเหล่านั้นเป็นความ โกรธของกิเลสปราบสัตว์โลก มันเห็นชัด ๆ อย่างนั้น จึงได้แยกเป็นสองประเภท

ความโลภ โลภอยากได้คุณงามความดีนี่ก็เป็นธรรมไปหมดเสีย ความโกรธ โกรธให้ตัวเองก็เป็นคุณงามความดีไปเสีย แล้วถ้าพูดถึงราคาตัณหา นี้ เวลามันเป็น กิเลสตัณหา มันก็เป็น ครั้นเวลามันผ่านของมันไปแล้ว กิเลสตัณหา ก็มาแสดงเป็น เรื่อง ความเกี่ยวโยงมา ยังไงมันจะรู้ของมันเองจะว่าไง ไม่บอกใครมันก็รู้ในหัวใจของมัน มัน เกี่ยวโยงกันมา ยังไงมากน้อยใกล้ไกลขนาดไหนมันรู้ของมัน ๆ ที่นี้ควรจะเป็นประโยชน์ บ้างแยบออกให้ เป็นประโยชน์เสียเท่านั้น อันนี้ก็กลายเป็นคุณมาได้ แต่ไม่ไปเป็นโทษ อย่างกิเลสตัณหาที่เคยเป็นมา มันเป็นคุณในหลักธรรมชาติของมันเอง

อันนี้ก็พูดให้ใครฟังยากเหมือนกัน มันเป็นคน คือเป็นบุญเป็นคนต่อกัน มัน ระลึกในระหว่างขั้นกับจิตที่มากับภพชาติต่าง ๆ มันเกี่ยวโยงกันมาระหว่างขั้นกับจิต ๆ นี้ พิจารณาย้อนหลังตามอันนี้ ส่วนผ่านข้างหน้ามันผ่านของมันไปแล้วไม่มายุ่งละอัน นั้น อันส่วนที่มันมีเกี่ยวโยงกันอยู่มันก็มี เราอย่าเข้าใจว่าไม่มีนะ มันมี เพราะฉะนั้นจึง ไม่เป็นจำเป็นที่จะพูดอย่างนั้นนะ มันมีของมัน มันก็เลยกลับมาเป็นปุ๋ยเสีย

เรื่องกิเลสตัณหาที่เคยเป็นมาแต่ก่อน เวลาปราบมันลงได้แล้ว อันนั้นก็กลายมา เป็นปุ๋ย พิจารณาแยกแยะออกไป กระจายออกไปถึงสถานที่เป็นบุญเป็นคน ผู้เป็นบุญ เป็นคุณยังงี้บ้าง มันจะแยกของมันไปเอง ๆ ไม่มีใครบอกมันก็รู้ ถ้างงได้เปิดหัวใจ แล้วมันปิดไม่อยู่ยังบอกแล้ว เวลามันปิดแล้วเปิดไม่ออก มีแต่น้ำตาเปิดออกมาเรื่อย ไหลเรื่อย โกรธแค้นให้มันเท่าไรมันก็ฟัดเราลง เวลาเราเปิดมันได้อย่างนั้นแล้ว เอาจน กระทั่งฟาดขาดสะบั้นไปเลย

นี่อำนาจของความโกรธ โกรธให้กิเลสโกรธเท่าไร ความพากความเพียรยิ่งหนัก ยิ่งแน่นนะ เป็นตายไม่ว่าเลย มึงเอาภูขนาดนั้นที่นี้กูได้ที่แล้วกูชดมึง นี่ซีมันเอากันตรงนี้ โหย สด ๆ ร้อน ๆ นะไม่ลืม ทั้งเรื่องสู้กิเลสไม่ได้ น้ำตา ร่วง ทั้งสู้กิเลสได้กิเลสยอม ยอม ก็ยอมมึงเอาภูขนาดนั้น มันจับมาเลย ถ้าเป็นข้างที่ขึ้นตระพองแล้วขอกระหน่ำลงเลย มันร้องโก๊ก ๆ เท่าไร มึงร้องก็ร้องเถอะกูไม่ถอย ขอกูไม่หลุดมือ อย่างนั้นนะ มันเห็น

ทั้งโทษที่คุณเห็นมาโดยลำดับ แล้วจะนำมาพูดไม่ได้ยังไง มันเป็นอยู่ที่หัวใจนี้ การแยกแยะอย่างที่ว่านี้ อย่างแยกแยะที่ว่าความโกรธนี้ ความโกรธเป็นต้น ถือกันว่าความโกรธนี้เป็นกิเลสทั้งหมด แต่เวลาเข้าปฏิบัติแล้วความโกรธที่เป็นธรรมฆ่ากิเลสนี้ไม่ใช่กิเลสเป็นอย่างนั้นนะ เป็นธรรม ถ้าเป็นความโกรธ โกรธให้สัตว์ให้บุคคลใดก็ตามสิ่งใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่ความโกรธ โกรธให้กิเลสของตัวเอง ซึ่งเป็นภัยต่อตัวเองนี้จะแก้มันโกรธมากเท่าไรมันยิ่งหนักความเพียร แก้มากเข้าไป ๆ มันเห็นอย่างนั้น มันชั่งอยู่อย่างนั้น

ให้เข้าภาคปฏิบัติมันถึงรู้ละเอียดลออนะ ภาคปริยัตินี้สาธุ เราก็เรียนมาเหมือนกัน เรียนได้แค่ความจำ ๆ ตำรับตำราท่านว่ายังไงก็เดินไปตามแถวตำรับตำรา จำไปตามนั้น ๆ ถ้าว่าไม่ก็ไม่ว่างทั้งท่อน กิ่งทั้งกิ่งไปเลยนะ ไม่ได้มีแขนง ถ้าพอภาคปฏิบัติจับเข้าไป ชูชงทั้งท่อนแตกเป็นกิ่งเป็นก้าน กิ่งก้านแต่ละกิ่งละก้านนี้แตกแขนงออกไป ๆ นั่นภาคปฏิบัติ เพราะฉะนั้นจึงได้กล่าวพูดว่า สมเด็จพระญาณสังวรญาณมุนี (จ.อุตรธานี) ท่านเมตตาเรามากนะสมเด็จพระสังฆราชองค์นี้ สนทนากันมากแต่ไหนแต่ไรมา คิดดูอย่างที่พอไปหาที่นี่พัทธสีมาแล้ว ท่านจะเอาพัดให้เรา พัดพระครู จัดเตรียมมาเรียบร้อยแล้ว คือว่าถ้าถวายในสำนักพระราชวังเราไม่ไป เอาออกมาอีกจะให้เรานั่ง ท่านเตรียมออกมา นี่พัดเอามาแล้ว ไม่เอาเราว่าเงยอย่างนั้นนะแบบเด็ดขาดด้วยนะ ทำไมไม่เอา เอาไปหาอะไรว่าเงยละ เงย เพราะคุ้นกันบ้าง เคารพด้วยคุ้นด้วย อยากทำอะไรก็ว่าซี

ท่านหาอุบาย คือทางวัดโพธิ์ (วัดโพธิ์สมภรณ์ จ.อุตรธานี) ประชุมคณะกรรมการฐานพวกธรรมยุตจะมานิมนต์เราไป เราไม่เคยไปให้เลย ไม่ไป คราวนี้ก็มาประชุมภาคเลยเถียว ท่านเป็นเจ้าของคณะภาค ประชุมภาคแล้วอยากได้อาจารย์มหาบัวมา เคยนิมนต์หลายครั้งแล้วท่านไม่เคยมา พอดีสมเด็จพระญาณสังวรญาณมุนี (จ.อุตรธานี) เลยหาอุบาย โอ๊ย อุบายเก่งนะละ เราก็เคารพเราก็รู้อุบายท่าน แต่เราก็เคารพ ไป วันนี้พาไปเยี่ยมอาจารย์มหาบัวหน่อย ท่านจะมาลากเราเอาออกไปประชุม ท่านมาจริง ๆ นะ ท่านมานี้คุณนั่นคุณนี่ พอพูดถึงเรื่องการประชุมบ้างอะไรบ้างเราก็นิ่งเฉย พูดไปพูดมา บทเวลาจะเอาท่านไม่ได้พูดประชุมนะ ไป ๆ วัดโพธิ์ ด้วยกันเถอะ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ไปวัดโพธิ์ ด้วยกัน

จากนั้นท่านก็แยบออกมา ถ้าเขามีการประชุมอะไรก็ได้ฟังด้วยกันท่านว่าอย่างนั้น ท่านไม่มานิมนต์เราจริง ๆ กลัวเราไม่ไป เราก็เลยไป นี่ละไป ไปถึงจุดนี้ละซี ถึงจุดความจำความจริงละซี พูดถึงเรื่องความจำ ภาคปริยัติ ภาคศึกษาเล่าเรียนอะไร ๆ แล้วก็ปับเข้ามาทันทีในจิต ที่นี้ออกเลยทันทีนะ ตอรับกันทันทีอย่างซึ่งซึ่งด้วยนะ ท่านไม่กล้า ถ้าลงกางเล็บแล้วท่านไม่กล้า

ความจำความจริงไม่ได้เหมือนกันนะขึ้นแล้วนะ รู้สึกคึกคักแล้ว ความจำกับความจริงนี้ผิดกันมากทีเดียว ความจำนี้เราจะเรียนคัมภีร์ไหนก็ตาม ก็คัมภีร์ก็ตาม เราจะเรียนจำได้เป็นทาง ๆ ตามคัมภีร์ที่ซื้อมาไว้เท่านั้น ไม่แตกแขนงออกไปไหนได้เลย ต้องเอาความจำเป็นบทตายตัว คัมภีร์ท่านบอกตรงไหนก็ต้องจำตามนั้นไปตามนั้น รู้ตามนั้นเห็นตามนั้นไปเท่านั้นเรื่องความจำ ไม่ได้พิสดารเหมือนความจริงนะ ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น ความจริงทั้งหลายเหมือนเชื้อไฟ ธรรมเหมือนไฟ ไฟคือสติปัญญา

ถ้าเราพูดถึงเรื่องความซิมซาบของธรรมที่จะรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ เราจะพูดเรื่องปัญหานี้รู้สึกหยาบมากนะ ถ้าว่าญาณก็จะอาจเอื้อมไป ไม่อยากอาจเอื้อม แต่หลักความจริงก็คือความจริงนั้นแหละ ปัญญากับญาณนี้ต่างกันมากนะ ปัญญาถ้าเป็นมีดก็เหมือนว่ายาบ็บ ๆ ถ้าเป็นญาณนี้ซิมไปเลย นั้นต่างกัน ท่านจึงเรียกว่าปัญญาญาณ เรายอมรับทันทีเลย มันเป็นในหัวใจไม่ยอมรับยังงี้ ที่นี้พอถึงนี้แล้วก็เรียนท่านเลย คือเรียนแบบคึกคักเลยนะ ท่านก็รู้ โอ้ นี่มันจะเอาจริงนะคงวางั้น โห ถ้าลงเป็นอย่างนั้นมันไม่ถอยใครนะ มาซิวางั้นเลย มันจะผางออกเลย ก็ความจริงมันเต็มหัวใจนี้ละ

เราก็พูดถึงเรื่องความจริง ความจริงกับความจำนี้ต่างกันมาก ไม่ได้เหมือนกันเลย เช่น ความจริงทั้งหลายที่มีทั่วแดนโลกธาตุนี้เท่ากับเชื้อไฟ ที่นี้ธรรมมีสติปัญญาธรรมเป็นต้น เรว่าอย่างนี้ละเราครอบเอาไว้เลย ญาณเราไม่พูด ญาณก็อยู่ในนั่นเองเป็นต้น นี้ครอบเอาไว้แล้ว นี้เป็นเหมือนกับไฟ ความจริงมีอยู่ที่ไหน หยาบละเอียดขนาดไหน นั่นคือเชื้อไฟ ๆ ไฟคือธรรมนี้จะรู้จะเห็นจะลุกลามไป ลุกลามคือรู้คือเห็นไปตามความจริงนั้น จะแตกแขนงไปไหนมันจะตาม เชื้อไฟไปที่ไหนไฟจะตามไป คือความจริงไปที่ไหนความรู้อันนี้จะรู้ตาม ๆ กิ่งแตกแขนงไม่มีสิ้นสุด นี้ละความจริงจึงผิดกับความจำมาก

เรว่าอย่างนี้ละ ไม่พูดมากนะ ท่านนิ่งเลย ที่ประชุมทั้งหมดเลย เพราะเราขึ้นมันขึ้นแบบคึกคักนี้ละ ถ้าใครมา-มาซิเวลานั้น ถ่าลงได้กางเล็บแล้วมากก็เปรี้ยวเลย ใครก็รู้ แล้วปากเปราะเสียด้วย กัดก็เร็วเสียด้วย แล้วเข้าไปสูในที่ประชุมคึกคักขึ้นอย่างนั้น ใครจะมากี่มาซิ เอาจริง ๆ มันไม่ได้มีกลัวอะไรในสามแดนโลกธาตุนีพูดจริง ๆ นะ สามแดนโลกธาตุเป็นสมมุติทั้งหมด เหนือหมดแล้วนี้ ธรรมชาตินี้เหนือหมดแล้ว จะไปกลัวไปกลัวกับอะไร หลักความจริงเป็นอย่างนั้น เอาความจริงมานี้มันจำหมดแล้ว จะหยิบเอาตรงไหนก็ได้หมดความจริง ก็มันเต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้ว

เพราะฉะนั้นถึงกราบเรียนท่านว่า เรื่องความจำความจริงนี้ไม่ได้เหมือนกันนะต่างกันมากทีเดียว เรว่าอย่างนี้ ท่านก็นิ่งเลยนะไม่ตอบ เราก็พูดเพียงเท่านั้น พอให้ท่านจับเงื่อนไขได้ว่า ความจริงกับความจำต่างกัน ความจริงคือสภาวะธรรมอยู่ทั่วแดน

โลกธาตุ เป็นเหมือนเชื้อไฟ ที่นี้ธรรมนั้นเป็นเหมือนกับไฟที่จะตามลูกตามรู้ตามเห็นสิ่งต่าง ๆ อันนี้จะตามไปหมดเลย เพราะฉะนั้นความจริงมีอยู่ที่ไหน จึงปิดบังลี้ลับญาณที่หยั่งทราบไม่ได้ นี่พระพุทธเจ้าทรงหยั่งทราบเรื่องโลกนี้หยั่งทราบอย่างนี้เอง ขอให้มิเชื่ออยู่นั้น ไฟจะเข้าทันที นอกจากไม่มีเชื้อ ไฟก็ไม่ไป ตรงไหนมีเชื้อ ไฟจะเข้าเชื้อ เชื้อหยาบจะเผาทั้งหยาบ เชื้อละเอียดขนาดไหนจะเผาทั้งละเอียด จนกระทั่งไม่มีเชื้อเหลืออยู่เลยไฟถึงจะดับ อันนี้ญาณหยั่งทราบ ความรู้หยั่งทราบตามหลักความจริงที่ออกจากหัวใจล้วน ๆ แล้วนี้ จะตามกันอย่างนั้นเอง

ไม่ว่าสภาวะธรรม หยาบ กลาง ละเอียดขนาดไหน ธรรมที่ว่าไฟคือธรรมนี้จะลูกตามไป ตามรู้ตามเห็นไปหมดเลย นี่ละที่ว่า นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน พรหมโลก นิพพาน นี่คือความจริงมี พระพุทธเจ้าบอกว่ามี ญาณที่จะหยั่งทราบรับตามความจริง ยอมรับตามความจริงก็หยั่งทราบ ยอมรับกันไปเรื่อย ๆ เผาไหม้ไปเรื่อย ๆ รู้กันไปเรื่อยอย่างนั้น แล้วจะลบได้ยังไงพิจารณาซิ ใครจะไปลบนรกได้ ลบสวรรค์ได้ พวกเปรตพวกผีสัตว์ทั้งหลายซึ่งทำกรรมตลอดเวลาเสวยกรรมสืบทอดกันมาเรื่อย ๆ ล้นกรรมนี้แล้วไปเสวยกรรมใหม่ ผู้นี้ทำอันนี้แทนกันมาเรื่อย ๆ ตลอดตั้งกับตั้งกัลป์มาผลัดเปลี่ยนเหมือนคนออกจากเรือนจำนั่นเอง คนนี้ออกมา เอ้า คนนั้นเข้าไปอยู่อย่างนั้น

อันนี้กรรมดีกรรมชั่วที่สัตว์ทั้งหลายทำ ใครทำดีผู้นั้นก็จะออกทางดี ทำชั่วก็จะออกทางชั่ว ปิดไม่ได้เลยอันนี้ ท่านจึงว่ากรรมเหนือมากทุกอย่าง เหนือมากกว่าทุกอย่าง นตฺถิ กมฺม สมํ พลํ ไม่มีอิทธิพลใดที่จะเหนืออำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วไปได้เลยฟังซิ อันนี้เหนือทุกอย่างเลย ใครจะเก่งขนาดไหน เอ้า เก่ง ให้ทำไป อำนาจที่จะครอบความเก่งอันนี้คือกรรมนั่นเอง ผลของกรรมอยู่ข้างบน ทำลงไปเท่าไรคนนี้กวาดที่เดียวหมด เป็นอย่างนั้นนะ นี่ละพระพุทธเจ้าทรงหยั่งทราบ ๆ พระอรหันต์ทั้งหลายผู้เชี่ยวชาญท่านหยั่งทราบอย่างนั้น ไปปิดท่านได้ยังไง ก็ตาท่านมีแล้วจะปิดไม่ให้คุณเห็นได้ยังไง ไอ้เราตาบอดจะไปปิดท่านผู้ตาดีได้ยังไง ฟังซินะ

นี่ละธรรมศาสนามีมาอย่างนี้ ความจริงมีมาอย่างนี้ดั้งเดิม และยังเป็นความจริงตลอดไป คำว่าไฟคือธรรมก็จะลูกตามกันไปอย่างนี้ คือจะตามรู้ตามเห็นอย่างเดียวกันนี้แล้วมาสอนโลก พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว นี่ละธรรมอันนี้จะดูความจริงทั้งหลาย รู้ความจริงทั้งหลาย เห็นแบบเดียวกันที่มีอยู่ ๆ มาสอนแบบเดียวกัน แล้วจะเคลื่อนไปที่ไหน ไม่มีทางจะเคลื่อนได้นะ มันเห็นประจักษ์ในหัวใจสามแดนโลกธาตุมาค้ำไม่ได้หวั่นนะ มันจ้ง ๆ อยู่ในหัวใจจะไปยอมรับใคร ยิ่งกว่ารับความจริงเต็มหัวใจเจ้าของที่รู้ได้เห็นอยู่เวลานี้ ก็มีเท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสรู้เพียงพระองค์เดียว สอนโลกได้สามแดน โลกธาตุ พระอรหันต์ตรัสรู้แต่ละองค์ท่านไปถามใคร ภูมิท่านมีเท่าไรท่านจะออกเต็ม ภูมิของท่าน คือท่านรู้จึ้ง ๆ ในภูมิของท่าน ท่านจะออกจึ้ง ๆ ตามภูมิของท่าน ภูมิของใครของเราก็ออกตามภูมิของตัวเอง ๆ ธรรมจึงว่าเลิศเลอที่สุด พุดเฉย ๆ พุดไม่ได้รู้ได้เห็นด้วยมันลำบาก ดีไม่ดีพวกนี้ เฉพาะอย่างยิ่งลูกศิษย์หลวงตาบ้วนี่ละ อยู่ใต้ถุนศาลา มันจะมาโจมตีครูปามันให้ชี้แตกไปเลยก็ได้

เวลานี้กำลังฉันทันแล้วใหม่ ๆ เสียด้วย มันคอยจะออกอยู่ด้วย ต้องระวัง มาปุบปับ เตี่ยวชี้แตกอยู่นี้แตกกระจัดกระจายนะศาลา มันจะมาโจมตีนะ วันนี้พุดเพียงเท่านี้ก่อนนะ เตี่ยวท่านฉันทันเสร็จแล้วท่านก็จะมาหาเรา พวกนี้เข้าใจใหม่ละที่เทศน์วันนี้ นะ ให้ฟังเอานะ นี่ถอดออกมาจากหัวใจนะมาพุด ไม่ได้มาพุดแบบงู ๆ ปลา ๆ นะ เพราะฉะนั้นการพุดไม่ว่าพุดเรื่องดีเรื่องชั่วเรื่องดีเรื่องอะไร ต้องเป็นความจริงล้วน ๆ ไม่สงสัย การพุดออกมาทุกคำทุกประโยค ถ้าเป็นเรื่องของเราแล้ว เอา ขึ้นเวทีเลยบอก นั้นฟังซินะ

(อ่านจดหมายพระครูวิโรจน์ ญาณวิสุทธิ เจ้าอาวาสวัดห้วยเกษียณใหญ่ ถ้า พุทธาจาโร ต.ดงขี้เหล็ก อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔ กราบเรียนเรื่องขอเมตตาสร้างตำหนักที่ประทับเพื่อใช้ทรงธรรม เนื้อที่ประมาณ ๓ ไร่)

เกี่ยวกับเรื่องการเงินการทองมึงบอะไร ๆ ถวายท่านบ้างไหม (ไม่มีครับกระผม ถ้าเกล้ากระผมทำเองคงราวสัก ๑๐ ปีถึงจะเสร็จ) อันนี้ท่านพระครูวิโรจน์ท่านพุดว่าถ้าโดยลำพังท่านทำเองไม่เกี่ยวกับใครเลย ๑๐ ปีถึงจะสำเร็จ ถ้าท่านไม่ทำท่านตายก็ไม่สำเร็จ มันต้องอย่างนั้นซี มันต้องมีแก้เข้าไปใช้ไหม ถ้าต่างคนต่างช่วยเหลือกันแล้วยังไงต้องสำเร็จ อันนี้แผ่นดินไทยเราก็อือพระมหากษัตริย์ นี่คือวงศ์มหากษัตริย์ร้อยเปอร์เซ็นต์โดยแท้ ที่มีพระทัยเสด็จออกไปเพื่อบำเพ็ญอุรุธธรรม เพื่อเป็นเครื่องจูงใจพี่น้องชาวไทยทั้งหลายเป็นส่วนมากทั่วประเทศไทยเรา จึงถือว่าเป็นมงคลอันสูงสุดทีเดียว นอกจากเป็นมหามงคลต่อพระองค์ท่านแล้ว ยังเป็นมงคลแก่พี่น้องชาวไทยเราทั่ว ๆ ไป อันนี้หลวงตาจึงอนุโมทนาด้วย

ต่อไปนี้ใครจะมีศรัทธาจะบริจาคผ่านตรงไหนให้ปรึกษากันเสีย ให้ผ่านองค์พระรัตนตรัยนะ ตะกี้นี้ได้ทราบกันแล้วว่า พระสงฆ์ต้องเป็นพระสงฆ์องค์รัตนตรัย อันนี้ที่จะบริจาคเข้าไปต้องบริจาคเข้าในองค์รัตนตรัย อย่างอื่นเราไม่รับรองเหมือนกัน ศรัทธาทางโน้นเราบอกกันเจียบ ๆ ก็ได้นะ หลวงตาเป็นหัวหน้าบอกเลย เราชมเชยส่งเสริมที่สุดอยู่แล้วในหัวใจของเรา ยิ่งมีการแสดงออกมาด้วยน้ำใจพระกิริยาอาการต่าง ๆ นี้เรายิ่งพอใจใหญ่ จึงอนุโมทนากับท่านเป็นอย่างมากเลยทีเดียว ถ้าขาดเหลือเท่าไรผมจะ

ค่อยพิจารณาตามหลังนะ แต่จำนวนเท่านั้นเท่านี้ผมยังไม่พูดละนะ แต่อย่างไรต้องให้สำเร็จก่อน ๑๐ ปี ถ้างได้เริ่มแล้วต่างคนต่างศรัทธาแล้วต้องก่อน ๑๐ ปี เอาละอันนี้เป็นที่ลงใจกันนะ ต่างคนต่างพิจารณา หมดยุติไรก็ถึงไหนถึงกัน ให้เป็นที่ระลึกไว้สำหรับทางปราจีนบุรี

ขอโอกาสครับผม ผมกราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงตาองค์เดียวเป็นผู้อุปถัมภ์ผมก็พอใจแล้ว เกลักรัศผมคิดอย่างนี้ครับ จะไปจุดตะเกียงดวงเล็กดวงน้อยทั่ว ๆ ไปนี่ ไม่ทราบว่าจะไปจุดที่ร้อยก็พันก็หมื่นดวงจึงสว่าง อาศัยดวงอาทิตย์ดวงเดียวคือหลวงตาก็พอ

พระอาทิตย์ต้องมีเดือนด้วย นี่เดือน เข้ากันได้ เดือนกับพระอาทิตย์ไปด้วยกัน แยกกันไม่ได้ เอาละเข้าใจ เริ่มได้เลยนะ เรื่องจุดปัจจัยไทยทานหมดมากเท่าไรก็บอกมา ๆ เราจะพิจารณาช่วยไปโดยลำดับนะ เป็นเรื่องของเราเองที่ได้ไปเห็นเรื่องราวต่าง ๆ ในวิวัฒนาการเรียบร้อยแล้วกลับมาเป็นเรื่องของเราคิดขึ้นมา เข้าใจนะ ไม่เกี่ยวข้องกับใครเลย ใครจะมีศรัทธาไม่มีศรัทธาเป็นเรื่องอัศจรรย์ของเขาเอง จะสร้างนั้นขึ้นให้เป็นที่ระลึกระหว่างท่านกับเราด้วย แล้วเรื่องใหญ่ก็คือเรื่องศาสนา กษัตริย์ออกแผ่เมตตาอันหนึ่ง ท่านจะพอพระทัยมากที่สุด เราเอาน้ำพระทัยอีกอันหนึ่งนะ อันนี้เป็นเครื่องหมายแสดงเข้าไปถึงน้ำพระทัยท่าน

หลวงตาขำถ้าถามคำถามหลวงตา ผิดถูกอย่างไรหลวงตาเมตตาอย่าดูนะคะ

มันก็มีคำเดียวถ้าว่าอย่าดูก็อย่าถามเท่านั้นเอง ถ้างยังถามอยู่แล้วก็ต้องยังมีดูเข้าใจไหม เออว่ามา

หลวงปู่ขาวบอกว่าเมื่อปี ๒๕๐๖ ถ้าหลวงปู่มันท่านมรณภาพไประยะหนึ่ง จะมีข้างเผือกเกิดขึ้น ๑ เชือกมีปาฏิหาริย์อยู่บนอากาศ ให้ประชาชนได้กราบไหว้บูชา ข้างเผือกตัวนั้นได้เกิดขึ้นหรือยังคะ

ข้างเผือกตัวไหน ข้างเผือกหมาขี้เรื้อนตัวนี้หรือ อย่าเอามา นะ เราไม่อยากจะทั้งข้างเผือก ไม่อยากเป็นทั้งหมาขี้เรื้อน ทั้งสองอย่างเราไม่อยากจะ เป็น เราเป็นเฉพาะหลวงตาบัวพอแล้วเข้าใจไหม เอาละแก้ตกแล้ว

อีกข้อหนึ่งคะ การสร้างพระบรมธาตุเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุหลวงตาเคยบอกพระที่สวนแสงธรรมว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้องที่ดีที่สุดจริงไหมคะ

ถ้าเข้าใจแล้วก็ไม่ควรมาถาม ก็มีเท่านั้น นั้นละเรารู้แล้วว่าจะเอาอะไรมาอ้างเรา ๆ รู้แล้วเราตัดก่อนแล้วเข้าใจไหมละ นั้นเห็นไหมละเพราะนั้นแยบทางนี้รู้แล้วตัดไว้แล้วขนาดนั้นมันยังโผล่เข้ามาอีกดีเลย เข้าใจหรือเปล่าละ เราไม่ได้สอนให้พระเป็นบ้า นี่นะ สร้างเจดีย์หมายถึงศาสนชนที่เขาสร้างที่ไหนเขาก็สร้างได้ เราจะไปตำหนิยังงัว่า

สร้างเจดีย์พระพุทธเจ้าเป็นของเลวทรามที่สุดไม่เคยมีที่ไหน ๆ เราจะอุทิศพิศุขได้ยังไง ก็ต้องบอกว่าดีสิ แต่พระโกโรโกโสไปหาถนนบ้านถนนเมืองมาสร้างนั้นสร้างนี้เราไม่เห็นด้วย เพราะพระพวกนี้พระหมาขี้เรื้อนเข้าใจใหม่ ถ้าหลวงตาบ๊วเป็นก็หมาขี้เรื้อน นี่กำลังศาลาจะขึ้นจะเตรียมเป็นหมาขี้เรื้อน พอตีลูกศิษย์เขามารับรองไว้เสียก่อน เขามาขอสร้าง หลวงตาบ๊วเลยไม่เป็นหมาขี้เรื้อน เป็นหมามีขนต่าง ๆ ดาว ๆ ไปอย่างงั้นแหละ เอาละพอ

บุญประทายข้าวเปลือกเข้าวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๔๔ ทองคำได้ ๔ กิโล ๔๖ บาท ๒๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๗๘๗ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๘๖๕,๓๑๓ บาทตอนเช้าเมื่อวานนี้ะ พระองค์เมื่อกี้ฉลาดจัง

เออ ฉลาด พระครูวิโรจน์ เราเคยไปเยี่ยมวัดท่านแล้ว ที่เราแอบ ๆ ไปนะไปวัดนั้น ไปนี้บ๊วก็เข้าห้องพระบรรทมดูหมดสถานที่ทุกอย่าง ทุกแห่งจนกระทั่งทางจงกรมหมดแล้วจึงได้บอกให้ทูลท่านนะบอกว่า ท่านพ่อท่านเข้ามาดูหมดแล้วนะ บอกให้พระครูวิโรจน์นี้บอก จากนั้นก็ออกไปดูสถานที่ เราจึงอนุโมทนาด้วยที่จะสร้าง ที่เฉพาะให้ท่าน คือที่นี้มันเป็นที่ชุมนุมชน ชุมนุมพระ เวลาท่านออกมาทรงจงกรมอะไรนี้ไม่สะดวก กลางค้ำกลางคืนเวลาไหน ตำรวจอะไรห้อมล้อมอยู่เต็มไปหมด มีหน้าซ้ายังมีประชาชนพระเณรผ่านไปมาเพราะอยู่ในท่ามกลางวัด ไม่เหมาะ ท่านเลยนิมนต์เราไปดู

ท่านว่าท่านจะสร้างที่พักรักษาใหม่ อยากให้เราไปดูเราก็เลยไปดู ออกจากนี้ก็มีสระน้ำกั้นอยู่ตรงกลางนี้ล้อมไปอยู่ทางฟากสระน้ำทางนั้น ไปดูแล้วดูเหมาะสมดี อากาศก็ดี เป็นเอกเทศด้วย สถานที่พักรักษาที่ก็เหมาะสมเราดูแล้ว เอาละผมเห็นด้วย เราว่าฉันเราก็มา เพราะฉะนั้นถึงได้ติดตามนั้นมา เราก็อนุโมทนาด้วยตามที่ได้กล่าวไว้แล้วเบื้องต้น เพราะฉะนั้นเราจึงจะเข้าไปดูแล เวลาท่านสร้างอะไร ๆ นี้ขาดเหลืออะไรเราก็จะคอยดูแลเรื่อย ๆ ไปอย่างนี้ ก็มีเท่านั้นแหละ ท่านฉลาดพอสมควรอยู่ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่วงทีเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd